

Op een late namiddag
die naar dennennaalden ruikt,
rijdt een auto met
een diep brommend geluid.
Aan het stuur zit een man
en achterin zit een jongen,
die naar buiten staart.

Die jongen ben ik.

Ik zie lange strepen
bruin en groen.

‘Aron, hoor je me?
Hoe ging het vandaag
op school?
Je bent zo stil...’

‘Mmm, ging wel, papa.
We hebben het gehad over later.
Wat we willen worden
als we groot zijn.
Sarah wordt president van het land.
Bram wordt astronaut.
Efe wordt brandweervrouw
en Moo gaat dino’s opgraven.
We kunnen alles worden wat we willen!’

Maar papa.
Ik...
Ik weet het niet.’

Dan stopt het brommen van de auto.
Strepen worden bomen.
Als het helemaal stil is,
gaat het portier open.

‘Kom, stap eens uit, Aron...’ zegt papa.
‘We gaan een stukje lopen,
ik wil je wat vertellen.’

‘Weet je,
we zijn niet allemaal hetzelfde...’

‘Maar papa!
Gisteren riep je nog boos
tegen de tv dat iedereen gelijk is!’

‘Dat klopt helemaal, jongen!’
En met zijn hand
wrijft hij door mijn haar.
‘We zijn ook allemaal gelijk,
maar toch heel verschillend.

Kijk, je hebt kinderen die veel nadenken,
die dat het allerleukste vinden
wat er is.
Hoe moeilijker de som,
hoe beter!
Zullen we ze Denkers noemen?’

‘Sam,’ zeg ik.
‘Sam is een Denker!’

‘En je hebt...
Doeners!’ zegt papa.

‘Die kunnen zeker niet stil blijven zitten,’ lach ik.
‘Zoals Afsane, die wordt olifantenverzorger.
En Jerome gaat later huizen bouwen.
En Stan wordt achtbaantester!’

‘En je hebt kinderen die...’
Papa knipoogt naar me.

‘Kinderen die wat?
Vertel, papa!
Waar zijn die dan goed in?’

‘In veel. Heel veel.’

'Ze zien, ruiken, HOOoren eN VOElen AllessS
ANderZZZZZ

ZZe Kunneeeen opeeeeeEEnzzzzzz...'

WoAWOOOF WOOOOF

WOOOOF